

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

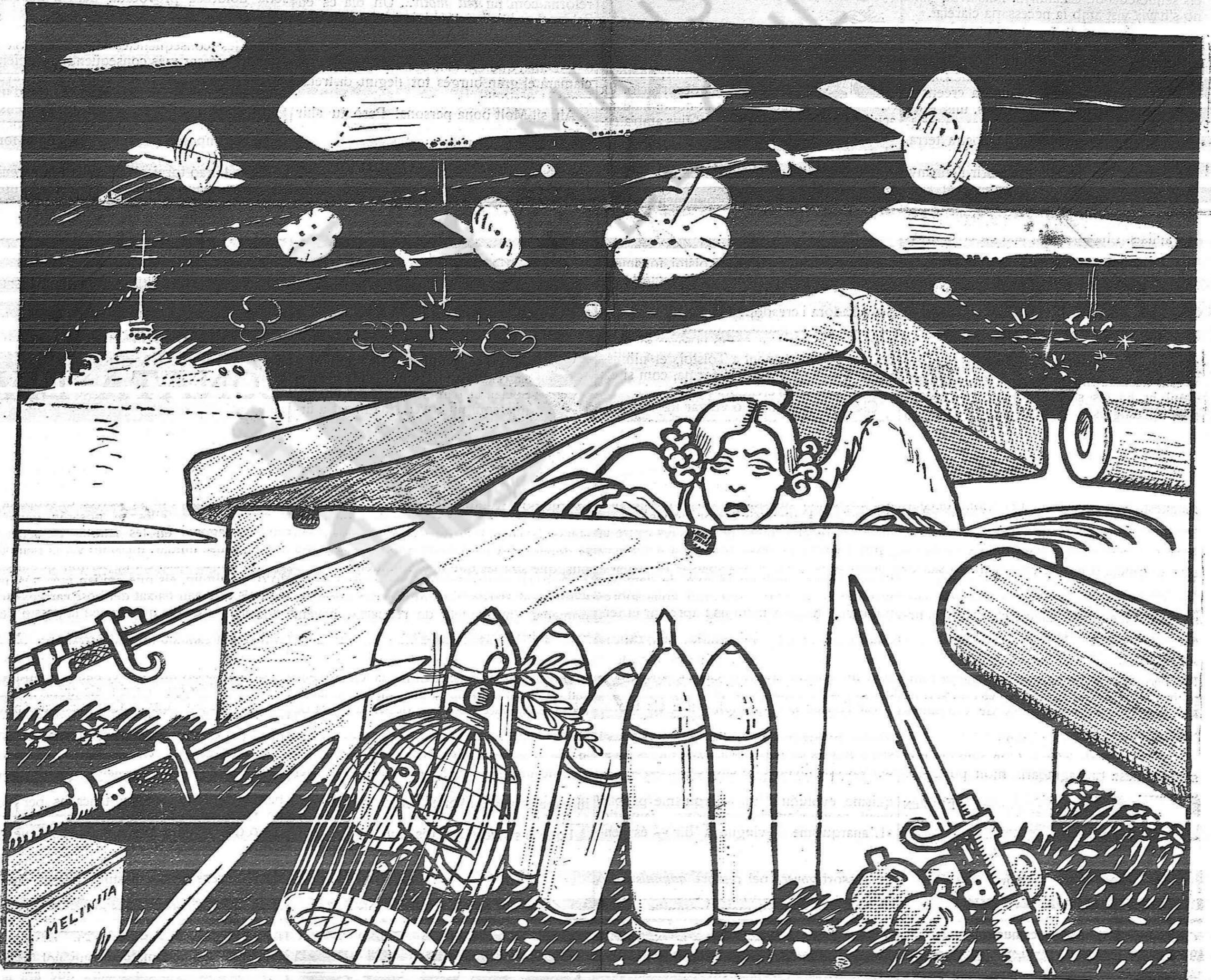
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DISSABTE DE GLORIA

La Pau.—Res d'hossanes ni al'leluies, que encara en tinc per dies, de ressucitar.

El Crist

Fa tres anys, en hores de perill per la pau d'Europa, els socialistes van celebrar una reunió internacional a Basilea. El gran miting pacifista va celebrar-se—oh cas insòlit!—a la catedral. Les banderes roges de l'Internacional entraren sota les voltes de la casa de Déu. Allí va parlar el gran Jaurès amb sobirana eloqüència. «Aquests cristians—va dir—que ens han obert les portes del temple per a que nosaltres hi prediquessim en pro de la pau, són cristians veritables.»

Però d'aquests cristians no hi deu haver més que els de Basilea. Els altres cristians són gent de guerra, i no de pau. Aquesta lluita ferotge d'ara, obra és dels cristians de nom, sobre tot d'aquest Emperador vessànic que invoca a Déu continuament.

La cristiandat celebra aquests dies la mort i la resurrecció del Crist. Però la resurrecció és una llegenda. El Crist no va ressucitar. Els qui ressucitaren van ésser els dos lladres que li feren costat...

Els altres

PER QUÈ NO FAN UN MANIFEST?

Un comentari madrileny al *Manifest dels catalans* ha vingut a confirmar l'alta importància del document. Ens referim al cordial comentari d'*El País*. Proclama el vell diari republicà, davant del manifest, que no pot dir-se que l'intel·lectualitat de Catalunya sigui germanòfila. No; l'intel·lectualitat nostra de germanòfila no en té res. Ara s'ha vist prou clarament quins són els sentiments de Catalunya. Fins avui, això no s'havia vist amb la necessària claretat.

Veus que corrien per aquí i per fóra de aquí, presentaven com germanòfila a la gran majoria de l'opinió i de l'intel·lectualitat catalana. Un document equívoc que de Barcelona va sortir, havia estès aqueixa creencia. Aprofitant-se del silenci dels més, uns pocs intel·lectuals germanistes intentaren apareixer com a representants de la nostra terra. Doncs bé: el *Manifest dels catalans* ha vingut a desfer l'equívoc, a descobrir l'engany. Catalunya ha aparegut tal com és. Ha aparegut plena d'amor a la llibertat dels pobles i de la simpatia per la causa santa dels Estats aliats. I ha aparegut així en el conjunt de les seves tendències socials i polítiques, sense distinció d'esquerres i dretes, sense exclusió de cap matí del pensament català. Així és la nostra Catalunya, la veritable Catalunya. Aquesta és la Catalunya de sempre, lliberal, generosa, nobilíssima.

Hi havia qui, amb mala fé i amb covarda habilitat, volia fer veure lo contrari. Doncs, ja està desmentit. Aquí hi ha el document. Aquí hi ha les seves firmes nombrosíssimes i prestigioses. Cantin papers i mentin barbes.

**

Emperò, és evident que algú hi ha que pensa de manera oposada als firmants del manifest. Aquests desitgen el triomf dels aliats. D'altres n'hi ha—pocs o molts—que desitgen el triomf de l'Alemanya. Però aquests no ho diuen, o al menys no ho diuen clar. O callen, o parlen vagament. Nosaltres voldríem que els darrers, *els altres*, se manifestessin francament, dient tot el que pensen, parlant amb la mateixa claretat dels firmants del manifest anglo-francòfil.

Ara per ara, de germanòfils convictes, francs, només coneixem aquí els carlins. Però aquests no pinten res en materia d'intel·lectualisme. El seu prestigi és nul. Hi ha escriptors, artistes i polítics de Catalunya que desitgen la victòria dels austro-turco-alemanys? On són? Qui són?

Que surtin *els altres*. Que publiquin el seu manifest. Ens agradaria molt poder-los conèixer.

FULMEN

Salve, oh Dejuní!

Que'ts martre? i bé, i doncs què? oh santa vena que esplèndida ens permet, fent-nos de guia, marxar sempre a ulls clucs, i anar fent via, tirant-nos-ho, tranquils, tot a l'esquena! Venim tarats al món; i... quina pena

el dur ja an el clatell l'hipocresia!
són naïres que heredem; no hi ha tutia;
de... ruc i de senyò, se'n vé de mena.
Perquè, doncs, com ateus, amb bafs d'heretge,
vivim sempre dubtant? semblen set-ciencies!
perquè xerrà, escarnint, a tall de lloro?
Oh, tu que'ns prens el... «pols»! ets un gran met-
un «clínic» que'ns receptes les creencies [gel!
amb suc de pastanaga i blat-de-moro!

JOAQUIM MALLEU

Tarrida del Màrmol

ARRIBO un poc tart per a parlar d'en Tarrida del Màrmol, mort a Londres, on fa temps residia. Cal recullir, de totes maneres, una observació. La mort d'aqueix home ha estat acollida amb general respecte, fins amb afectació admirativa a la seva memòria. Com en el moment de la mort d'Anselm Lorenzo, vejem aquí un signe de la serenitat del temps.

L'anarquisme (o, més propiament, l'acràcia) és la més ambigua de les modalitats socials. Per una part, la seva doctrina és la pura abstenció de tota violència exercida per l'home contra l'home. Tolstoi, fonamentant-se en el text evangèlic, és el més típic dels àcrates.—Per altra part, l'exaltació improvizadora i creadora dels fanàtics ha arribat a exercir-se paradoxicalment per la violència a fi de suprimir amb la força tot abús de força. Paralelament a Tolstoi, el nihilisme senyala aqueixa altra forma, com si els esclaus fossen els creadors de l'acràcia.

Clar està que l'opinió vulgar ha conegut de l'anarquisme, més les aparatoses truculències, els atentats sorollosos i brutals, que la doctrina mansa i càndidament utòpica. No s'ha distingit prou entre l'àngel i el bestial; entre l'home corprès d'un amor nou i l'home encès per un odi an els qui impedièren l'adveniment d'aqueix amor nou sobre la terra; entre el profeta qui deixava caure la paraula com una llevor destinada a gestació llarguíssima sota la consciència humana, i l'home barbre, amb no sé què de demiurg primitiu o de catolicisme, qui volia sobreposar-se a les lleis naturals i apressar el terme de les generacions, amb una mena de ultra jacobinisme.—Confondre una amb l'altra forma dels àcrates tant se val com unir sota un mateix criteri el Crist i Torquemada, Francesc d'Asís i Felip II.

En Tarrida del Màrmol, entre els teoritzants de l'anarquisme, me sembla el millor. (Parlo, naturalment, de l'anarquisme en el sentit admès de la paraula; excluint les seves derivacions literàries o ètiques). Fou el primer qui establí la diferència entre un anarquisme evolutiu i un anarquisme propiament revolucionari, romancesc, fantàstic. «L'anarquisme—vingué a dir—és tendència i no doctrina immediatament pràctica. En fórmula, aspira a la substitució del ressort *govern* pel ressort *administració pública*» Veieu com, substancialment, se corresponia amb el massa rotunde individualisme positivista, que resumia políticament Spencer (bon anglès) en la fórmula *la menor quantitat d'Estat possible*. Perquè quan l'administració (propriament *República*, cosa pública), fós emancipada de tota coacció,

aleshores l'iniciativa individual se coordinaria i concentraria en la social com un *organisme*, i no ja com un *mecanisme*.

Els esperits superficials, *doctrinistes*, varen veure en aqueixes afirmacions una escola diametralment oposada a la del socialisme. Des d'aleshores, acadèmicament, anarquisme i socialisme semblaven coses adverses. La una era l'exageració de l'individualisme; l'altra ho era del col·lectivisme. Però aqueix joc de paraules no podia durar; aqueixa abstracció d'aula havia de cedir davant la realitat. El professor Hamon, de l'Universitat lliure de Brussel·les, inicià l'unificació de les dues escoles, socialista i àcrata.

El socialisme és en realitat un fi, pel medi àcrata. Se va a la suprema autonomia de l'individu per l'armonització de totes les autonomies individuals. L'acràcia resta com un fi ideal, i el socialisme dóna, a cada moment, les realitats evolutives per aquell fi. L'un és l'estàtica permanent on se tendeix, l'altre és la dinàmica per la qual ens movem envers aquell fi. L'un és l'estel d'Orient l'altre és la caravana. ¿Que'l fi és eternament inassequible? Sempre tindrà un valor directiu, de norma, de perfecció, a la qual acomodarem les nostres obres.

**

En Tarrida, absolutament incomprès, va ésser una víctima de les fobies socials d'uns dies amarguissims, massa repetits a Barcelona sota diverses formes. Va sofrir com tots els redemptors. Avui, davant el seu cadavre, s'exalta en públic la seva bondat, el seu cor generós, la seva noblesa... Oh ironia de les coses! A cada un d'aquests sentimentals il·lusos, el càntic de les ploraneres retorna com un leit motiv... Un dia és en Salvoechea, l'altre la Lluïsa Michel, l'altre en Sempau, l'altre l'Anselm Lorenzo, l'altre en Tarrida del Màrmol...

—Diuen que era tant bona persona,—exclamà el gran burgès tot llegint distretament el periòdic.

Ah, sí! Molt bona persona! Però tu ahir l'hauries crucificat, sense ni tant sols rentar-te les mans en el Pretori...

GABRIEL ALOMAR

El "pitafi" d'en Boladeres

INSPIRAT, sens dubte, pels hipòcrites sagristans del Comitè de Defensa Social, el batlle Boladeres, n'ha fet una com un cove: s'ha negat a firmar l'acord de l'Ajuntament pel qual es deixava lliure el trànsit rodant durant el dijous i divendres sants.

L'alcaldata d'en Guillem III, desenterrant costums de l'Espanya negra en uns temps en que no's respira sinó llibertat i progrés, no ha aconseguit altra cosa que posar en ridícol al propi senyor, que a hores d'ara ja donaria la vara a canvi d'una mona sense ous, que són les que més abunden.

Gràcies a l'estúpida intransigència del batlle, qui desde avui queda per nosaltres nomenat «nou quefe de requetes», havem contemplat l'espectacle més còmic i més absurd que donar-se pugui en una gran població com la nostra, i és fer complir les ordenances a mitges: mentres la ciutat vella semblava un cementiri, privada de cotxes i tramvies, la part moderna, desde la Plaça de Catalunya per amunt, mostrava el brugit i l'animació de costum, com si lo lícit en les afòres no pogués ésser lícit en l'interior.

L'alcaldata del *Patilletes* no privà, per això, que al costat de les tètriques esglésies hi hagués també obertes les cases de prostitució.

I que'ls senyors Estoves, tot seguint monuments, de tant en tant s'erressin de porta...

Per la pau

L'esperança de que la guerra actual serà la darrera de les guerres que afigiran a l'humanitat, ens alleugera un xic l'esperit de la fonda pena que el pertorba davant la present estupideça de les nacions civilitzades.

Quan s'hagi fet la pau s'adonaràn les nacions en guerra del vent de bogeria que'ls ha pertorbat el cervell, i més especialment comprendrà la seva errada els pobles que influits d'un esperit pinxesc han provocat el conflicte.

No serà solament la ruina i la perduda de gent lo que obligarà a les nacions a molts anys de pau per a refer-se, sinó que farà impossibles les guerres en l'avenir l'horrorós espectacle que veuràn les generacions que pujen i que farà que llurs ànimes s'amarin d'un odi sant a les guerres.

Segons els últims dats estadístics ben apropats a la veritat passen de vuit mil·lions les baixes sofertes fins a primers de març per tots els exercits bel·ligerants. Encara que una quarta part siguin presoners o malalts i sumin una altre quarta part els ferits que han pogut tornar a les files, sempre queda l'horrorosa quantitat de quatre mil·lions de homes que deuen contar-se entre'ls morts o els invàlids de la guerra.

Aquests mil·lions de víctimes representen quasi altres tantes famílies sense i'home apie que constituïa son apoi, i això vol dir tota una generació que creixerà i arribarà a l'edat conscient entre els horrors d'una misèria dolorosa provocada per la maleïda guerra.

El proletariat, naturalment, tocarà més que ningú les conseqüències de la misèria i aprendrà a ésser més conseqüent a la defensa dels seus principis, no deixant-se, en l'avenir, enlluernar amb els falsos mirallets d'un patriotisme que pot ésser sant quan defensa la llar amenaçada, però que és repugnant quan vol imposar, per la sola raó de la força, un imperialisme brutal.

Quan la raó torni als cervells i la serenitat a les consciències, podràn veure's més clars tots els horrors de la guerra i deixant a un recó estúpits lirismes i velles preocupacions, pot-ser la humanitat se decidirà a fer que sigui l'amor el sol lligam que uneixi a tots els homes de la terra.

JEPH DE JESPUIS

SONATA LIV

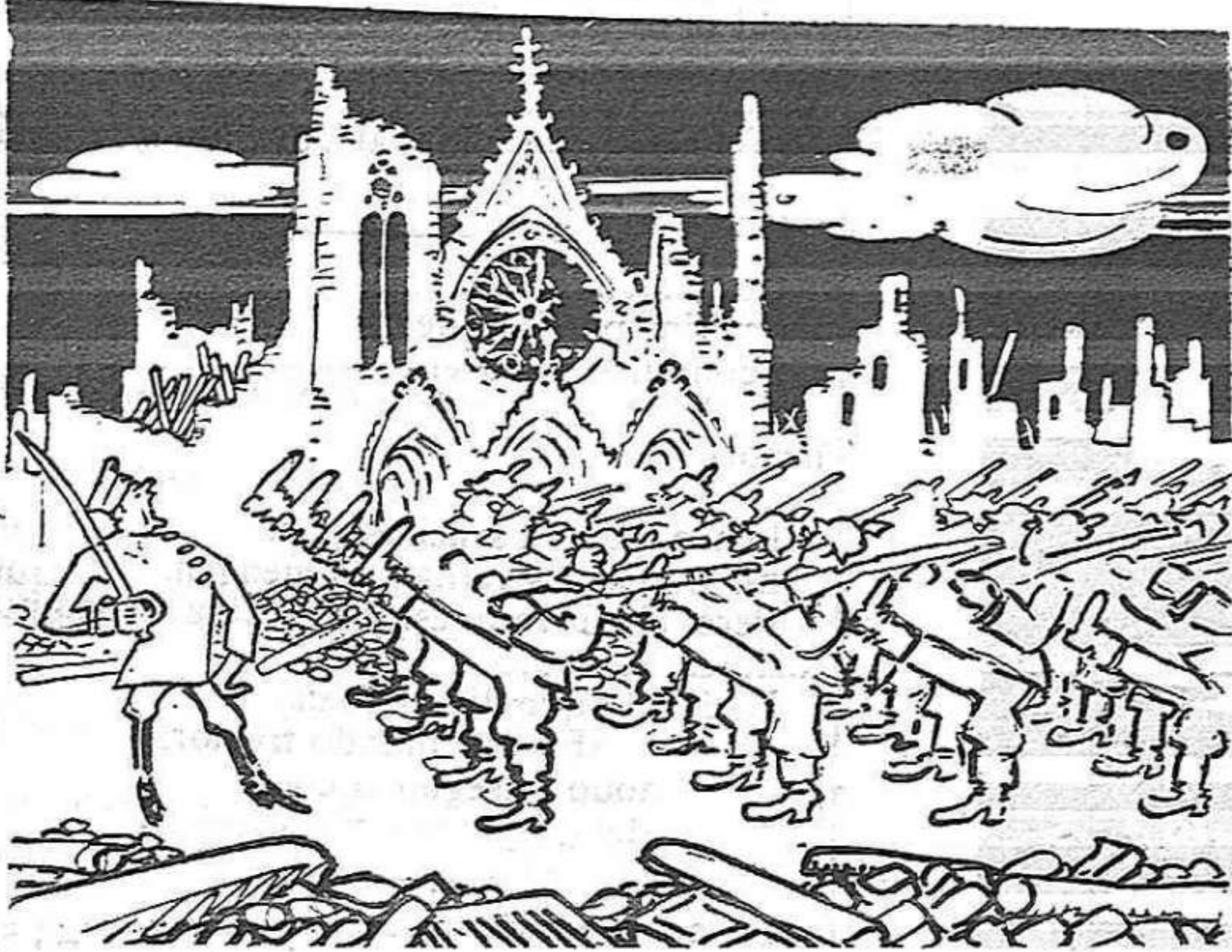

AL dia, nois, pels que vulguin anar a seguir monuments; si surten mudats se'ls arrugarà la levita i se'ls erigarà el berret de copalta i elles se posaràn garrons en els enagos i en les faldilles de seda; si surten sense mudar, quasi no val la pena de que surtin de casa. En fi, per mí, que fassin lo que vulguin, els que em fan més llàstima són els que han baixat del bosc carregats de farigola, les dones que venen la passió i els ceguets que la canten per cinc cèntims. Aquests si segueix plovent faràn un pobre negoci.

El que és bromista és el batlle. L'Ajuntament decideix que corrin els tramvies i ell acorda que no corrin. Qui mana a can Ribot? Diu que ho fa per por als requetes, que, de sortir, celebrarien el Dijous Sant fent trencadissa de vidres. La veritat trobo que en tal cas lo més senzill fóra no deixar sortir al futur exercit de don Jaume. A les besties del Parc les tenen tancades per que no fassin mal; no's podria fermar per un dia o dos al requetes? Per mí encare que fos per una quinzena, no em farien cap llàstima, i si amb ells hi tancaven al general (?) senyor Llorens menys llàstima encara. Mirin que oferir cigarreres an els que tirin més dret!, més valdria que les oferís als que sabessin llegir més de correguda i escriure tal com Déu mana. En fi, ja s'ho faràn.

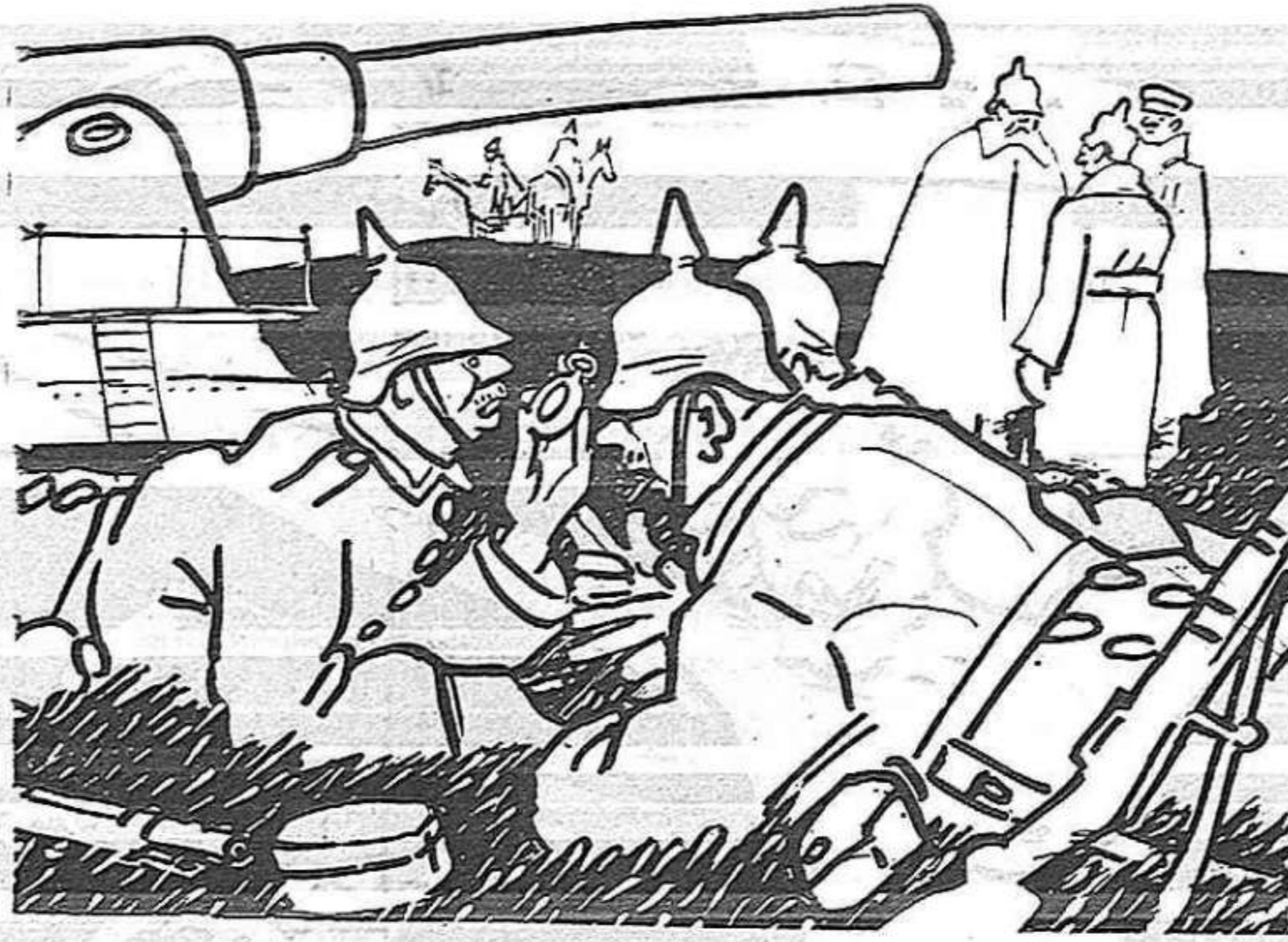
Diu que hi ha tanta gent que vol anar a escoltar a don Antoni Maura que ara farà un gran discurs. No corrin homes, no co-

Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 13)

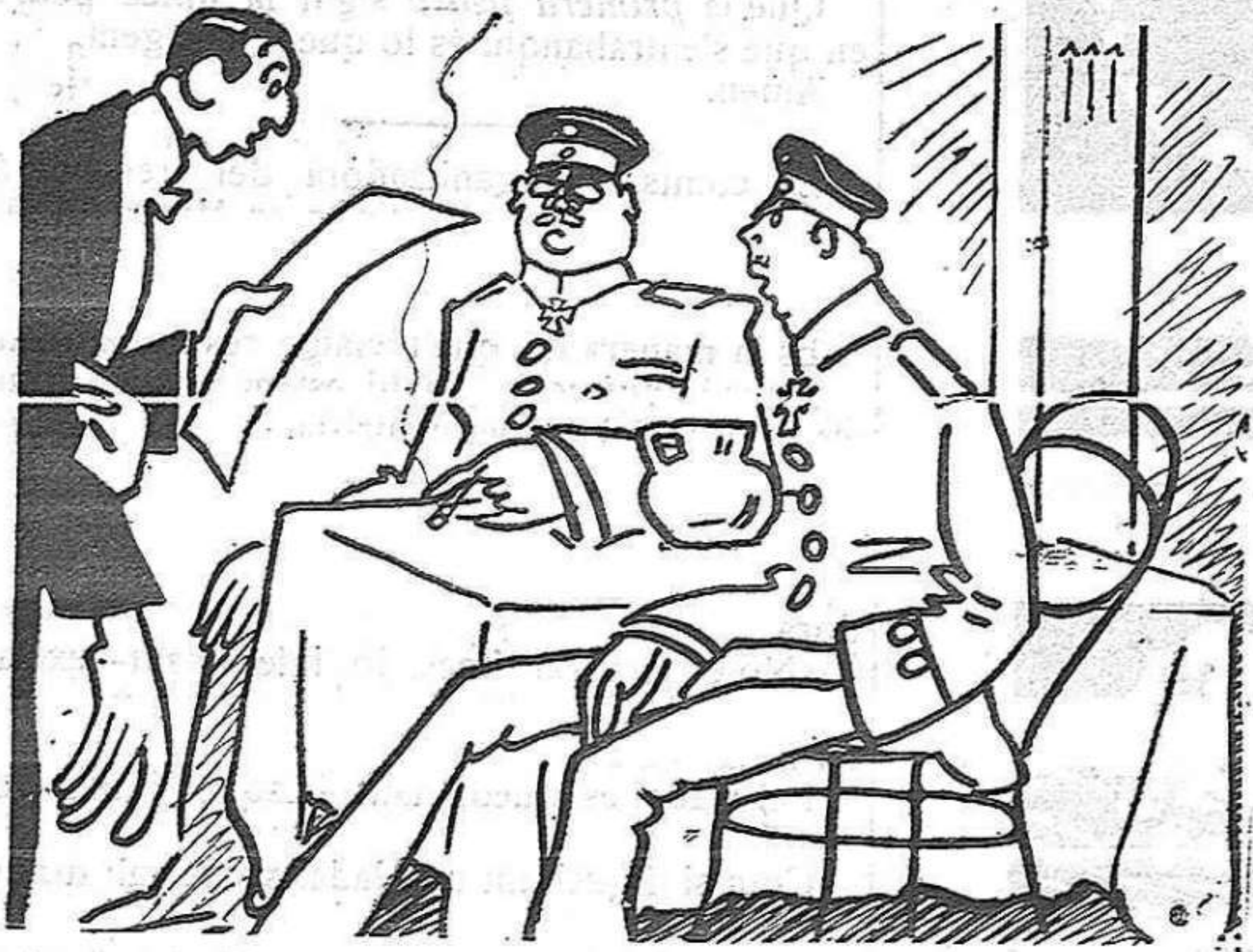

DESPRÉS DEL BOMBARDEIG

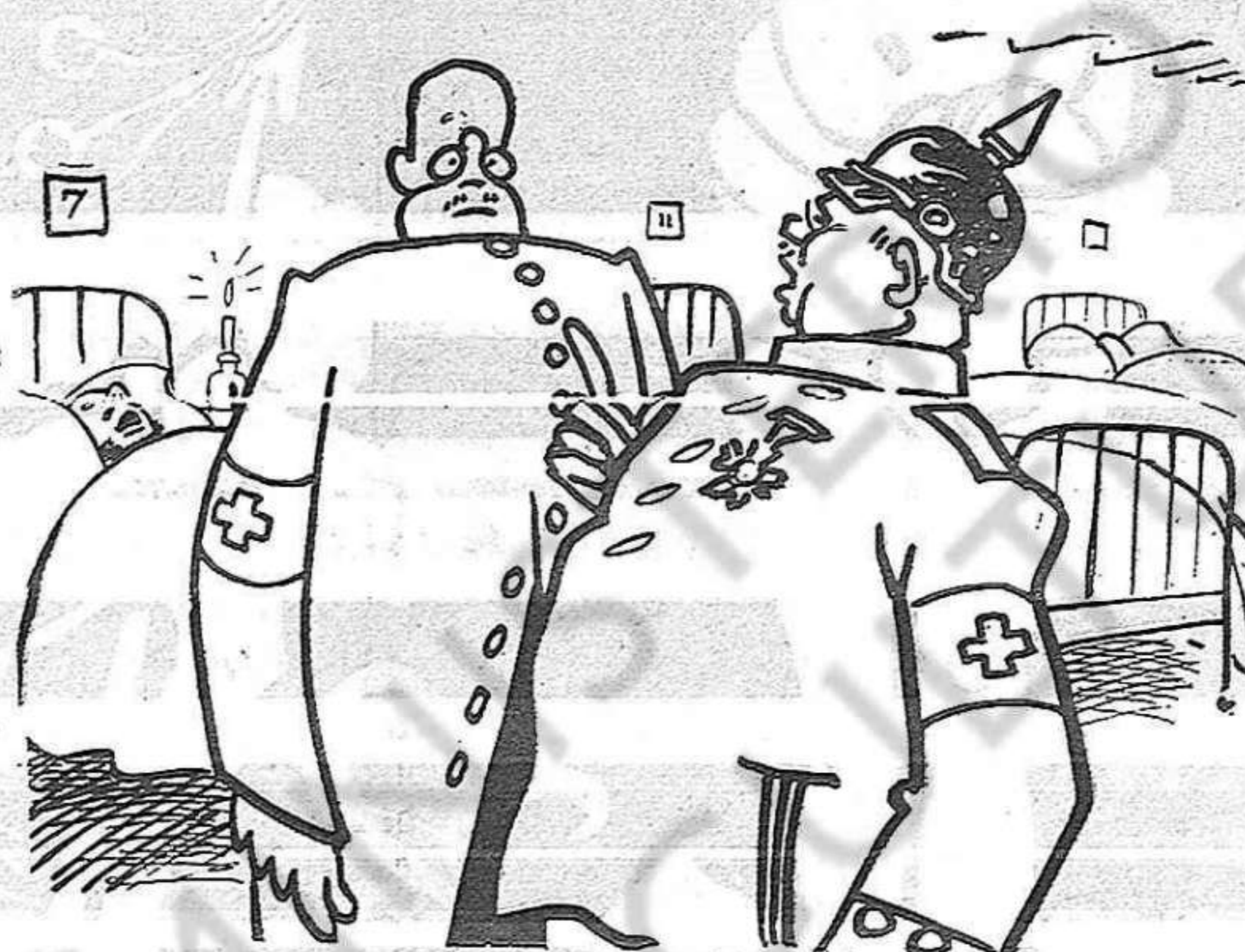
—Mitja volta a la dreta, i saludeu a la casa del Senyor!...

—Noi, quin rellotge més maco!... Que és un record de familiar!...
—Sí,.... d'una família belga.

El moço.—Hi ha cap i peus, menuts, sang i fetge...
El Komandant.—Calla, home!... D'això ja'n mengem cada dia.

—Es queixa de la ferida i diu que té la boca seca.
—Pinteu-li la ferida am rom i feu-li beure tintura de iodo.

Avui ressucita Cristo...
Per què ho fa?... Quina alegria pot donar-li tornà a un món on sols s'hi veu gelosia, germans que amb germans es maten, rabia, enveja, traidoria, canons, llances, sang i foc, destrucció i carniceria?...
Avui ressucita Cristo...
Admiro sa valentia!...
Si em trobés en el seu lloc, jo no ressucitaria.

C. GUMA

VUI vos contaré l'història de un capellà llogat. Quasi, quasi que'm sab greu de malmetre l'assumpte—se'n podria fer una novel·la, de caure en més discretes mans—

però els contes del clero passen alts i s'ha de tirar a la primera peça, gran o petita, que's posa a tret.

Un fulano, anomenat la Peluda, corria, en sa infantesa i primera joventut, per Barcelona. D'adolescent encara s'embarcà envers l'Amèrica furienta i, després d'anys i panys, quan parents i padrins el donaven, sinó per enterrat, per mort, comparegué altra volta, a la clara Barcelona, amb les butxaques plenes d'unces que feia sonar, com una criatura els cascabells del berganci.

La família, com és natural, li feu la gran rebuda i ell començà a parlar de negocis a emprendre i de cases a comprar. Però, o tot era paveria o l'home portava a les sangs el mal vici del gastar. La veritat és que finats els dos anys, ja no trincaven tant les butxaques i que l'home començà a rumiar i a dir als seus amics que aviat tindria que retornar a l'Argentina per a recollir les nou desenes parts de la fortuna allí copçada.

Això li valgué per a treure algun diner que ell emplejà perfectament comprant un gramofon, emparaulant per cable un automòbil i llogant un capellà.

Amb el gramofon propietat i mossèn Lluís el capellà llogat, emprengué el viatge en tercera preferència.

El pobre mossèn Lluís per el camí li deia:

—Però què hi vaig a fer jo allí?
—Deixi-ho córrer.
—Aviat està dit deixi-ho córrer. A mi me convé saber a què vaig, sobretot en companyia d'un gramofon.

—Miri, vostè va a fer una cosa així com de bisbe.

—De bisbe?
—Sí, ja ho veurà. Ara, mengi, dormi i calli.

Mossèn Lluís seguí sos consells i, entre'l lliit, la taula, l'espectacle del mar i el seu breviarí, arribà a Buenos Aires en un dir Jesús, o sia sense adonar-se'n.

Ja hi som. Molt poca estona, eh? Perque apenes havia tingut temps de conèixer l'Avenida de Mayo, la Peluda l'embarcà en l'automòbil, en companyia del gramofon, i tots tres, amb el chauffeur, i a cavall de l'auto, apretaren a córrer envers el camp ras.

—On anem?
—A la Pampa.
—On som?
—A la Pampa.
—On menjarem?
—A la Pampa.
—On dormirem?
—A la Pampa.

Mossèn Lluís que era una miqueta bromista començà a cantar:

r'ampa! Pampa! Pampa!
Pampinella mia...

Però la Peluda no el deixà acabar i li digué:

—Clero! Serietat i uncio. Anem a arribar a un rancho i sinó per casar, tindrem per batejar i sinó per a enterrar. Amb això, cara austera i creus ben fetes. Romanços pocs. De la musica per a acompanyar lo que sigui se'n cuidarà el gramofon; del preu dels funerals, del bateig o de la boda un servidor que és l'empesari.

Notes de fòra

Lloret de Mar.—Ha sigut molt sentida, en aquesta vila, la mort de donya Emilia Grau Fabre, virtuosa esposa del nostre estimat amic en Josep Telarroja i Pla.

Per voluntat expressa de la difunta, el seu enterrament tingué caràcter purament civil.

Amics de Blanes: vosaltres, republicans, apreneu d'aquest poble veí, que ha sapigut sempre portar a la pràctica les seves idees, fent actes d'emancipació de consciència, llibertant a les famílies del jou de l'Esglesia; fent obra pràctica en sentit veritablement laic, és com se fan conscients els pobles, educant-los a la vida dels temps moderns.

Sant Vicens de Castellet.—Caldria felicitar a mossèn Forquilla, per la tàctica que ha demostrat en portar-nos a aquest Pare Farinetes que amenitza cada vespre el sant llumenari, doncs, per lo que's diu, cau la baba, de gust, al sentir-lo.

Com expert i coneixedor del panyo, nomena els perills dels cafès de camareres i els cines, per l'escàndol de les pel·lícules, i sempre surt a parlar del pecat negre, en tanta de manera, que, més que anatemitzar-ho, no's dona compte de la propaganda que per lo mateix que despotrica fa, fent obrir les potencies a més de quatre que poc d'això es recordarien.

L'auditori diu que riu... el talòs.
I ara, com s'ho arreglarà, mossèn Forquilla, si ja no té més companyia que la dels candeleros?... Renyit amb l'Ajuntament, discordiat amb la part sana i sensata del poble, tirant-se els plats pel cap amb la senyora R..., quina broma, mala entrada ha tingut per a fer de Rector gran en aqueix poble.
I que vagi fent el matón.

Gotes d'abril

—Vinc de la fira de béns.
—I què?... Estava allò animat?
—Gent, molta; com de costum, però, tocant a comprar, m'ha semblat veure en l'ambient que no abunden gaire els rals.
—No és estrany. La situació, la guerra, el pèssim estat

dels negocis...
—També he vist que, amb relació als altres anys, han disminuït els béns.
—Ah! Això no és cap novetat. Ara, quan les eleccions, ja va notar-se bastant.

Des de que la Primavera regna a Espanya, com creix tot! Creix l'herba en els camps verdosos, creixen els arbres del bosc, creix el blat, creix la civada, creix el dia, creix la flor i, sobre tot, creix el dèficit en el nostre pressupost.

—Dispensi, duc molta pressa. Vaig a comprar-me un xiulet.
—Que pensa anà a algun estreno?
—No és això precisament.
—I doncs, què és?
—Res; que al diari he llegit que en Dato vé.

—Els pobres malalts de gota, tot aquest mes, quin sofrir!...
—Per què?...
—Com que diuen que ara cada gota val per mil...

Extracte dels últims partes:
«Tot segueix perfectament.
»Tetuán, tranquil; tranquil, Ceuta;
»tranquil, Larache.»
—Molt bé!...
Vès, ja posats, què'ls costava de dir: «Tranquil el Govern».

—Padrí, bé'm deurà dar mona...
—T'equivoques. Aquest any, les mones són contrabando de guerra, i està privat regalar-ne.

—No ho sabia!...
—Doncs és públic dies ha.
—I, qui l'ha dada aquesta ordre?
—La crissi del «vil metal», que ha obligat a les butxaques a declarar-se neutrals.

rrin, prou que't llegirem sino tenim mandra. I al cap d'avall per lo que dirà. Que'n Romanones és un barra? Ja ho sabem. Que en Dato no té caràcter? També n'estavem enterats. Que'n Sánchez Guerra per fer eleccions falsificades se pinta sol? D'acord, però escolti, perquè el tenia de ministre vostè, an el protector del Ratón Pelao?

Després què més ens contarà? Que vostè és vostè? Ja ho sabem i com ho sabem no'l volem. Ni a vostè ni a l'Ossorio, ni an en Parpal, ni an en Nadal, ni al conde de Santa Maria de Pomés.

Aquests alemanys cada dia se fan més simpàtics; recordeu aquell trasatlàntic francès La Touraine, que s'incendià al mig del mar i pogué ésser salvat mercès a la pericia del seu capità i al promte auxili que rebé? Doncs ara resulta que l'incendi fou intencionat i que l'autor fou un alemany, un tal Ramón Swoooda que's feia passar per financier americà. Pobret! La sort és que ha caigut en mans dels francesos i suposo que aquests li deuràn pagar la bona acció en tot lo que val.

Els submarins alemanys continúen les seves heroicitats enfonsant vaixells mercants; també n'ha rebut algun d'ells.

Fòra d'això, la guerra va bé segons sembla, els francesos han conseguit una gran victòria, els russos s'han apoderat de la plaça forta més forta de l'Àustria i les canoades contra els forts dels Dardanels són tant fortes que quasi se senten des d'aquí.

Però a nosaltres què se'ns endona d'això? Que no porteu cap botonet d'aquells que diuen:—No me hable usted de la guerra?

Doncs vos en hauríeu de posar, homes. Que esteu parlant del Gallo i venen a contar-vos un combat, o un naufragi o la reudició, mal que fos de Cracovia? Somrieu despreciativament, mireu amb aire de llàstima, senyaleu el botonet que porteu a la solapa:

—No me hable usted de la guerra...
I prosseguí la vostra conversa.

MORITZ IX

Un torment pitjor que'l de la creu

La protesta dels lisiats

Ens fem en el lio de Portugal?
Prenem part en la conflagració europea?
Perque en aquesta incertitud, no podem estar-hi ni un dia més.
S'acosta l'època d'anar a càl sastre, i és precís que sapiguem si ens hem de fer el trajo negre o blanc o de color kaki, que diu que és l'indicat per a les empreses bèliques.

Continuen en diverses localitats d'Espanya els motins per falta de pa.
I continúa el Govern assegurant que el conflicte del pa ha quedat resolt d'un modo satisfactori.

¿Cóm s'explica aquesta contradicció?
D'una manera senzillíssima.
Els pobles, és veritat, no mengen.
Però el Govern esmorza, dina i sopa puntualment cada dia.
I... és allò que diu el poeta.
«En este mundo traidor:
todo es segun el color
del cristal con que se mira.»

De demà en vuit arribarà a Barcelona el president del Consell de Ministres don Eduard Dato.

El motiu de la seva vinguda és posar la primera pedra a una Quinta de salut.
Que la primera pedra sigui la única pedra en que s'entranqui és lo que li desitgem.
Amen.

La comissió organitzadora del tren-botijo maurista per a anar a sentir an en Maura fa sapiguer que, en l'excursió, també s'hi admeten senyores.

Es la manera de que'l viatge resulti animat.
Habrá mujeres?... Ja hi estem anant, diran els catorze del grupet maurista.

El candidat derrotat Nadal, ha rebut del senyor Maura una carteta expressiva i encoratjadora.

«No és guanyar llocs, lo interessant—exclama don Antón.—Lo interessant és demostrar fermesa i abnegació.»

I el Nadal es queda tant fresquet i tant resignat.
Com si diguessim un Nadal sense gall dindi.

Els integristes han felicitat a l'Alcalde per haver-se oposat a l'acord lliberal dels regidors, referent al trànsit rodat els dies sants.

Es natural.
Perque s'han sortit amb la séva, estan més contents que un gos amb un òs.

Però, que's desenganyin, que de trànsit rodat sempre n'hi haurà.
Sortiran ells a seguir monuments?... Doncs, no hi faltaran carretons.

Al parlar de la festa en honor del carlinàs Llorens, diu un diari:

«Los requetés evolucionaron brillantemente ante el señor Llorens.»

Es dir que evolucionaron, eh?
Els que vagin evolucionant, que ja'ls revolucionarem un dia o altre.

En un tramvia.
Diàleg de circumstancies:
Què me'n diu d'això de la guerra, senyora Mònica?

—Ai, no me'n parli, senyor Tramulles. Cada dia es posa pitjor. No n'hi havia prou de barallar-se alemanys i francesos, i belgues i anglesos, i austríacs, i russos i turcs... que ara fins els dardanelos s'hi han hagut de posar!...

En Jaumet ha sigut rebut en audiència pel Sant Pare.

La tal entrevista ha sigut molt comentada en les cancelleries europees, doncs s'assegura que Beneditic XV i el pretendent d'Espanya han parlat nada menos que de la pau internacional.
En Jaumet ha ofert... per a l'obra pacificadora l'intermediació dels requetés.

En Paludaries sofreix un exàmen al Institut.

El catedràtic li pregunta:
— Veiam... ¿què entén vostè per evolució?
En Paludaries, després de rumiar una estona:

— Evolució... és una revolució sense r.

Lliçoneta d'història sagrada.

Mossèn Baldiri pregunta an en Paludaries:
— Veiam si sab dir-me en quants dies va fer Déu el món, segons l'Escriptura?

En Paludaries es queda amb un pam de boca oberta.

— Apa, contesti. ¿En quants dies va fer Déu el món, segons l'Escriptura?

En Paludaries, astorat:

— Però... ¿és que Déu va fer el món per medi d'escriptura?

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^{ia}

I tal dit tal fet; d'aleshores, que mossèn Lluís corre per aquelles terres aquí caso, aquí confirmo, allí batejo. El gramofon li fa ehor quan de cantar se tracta i la Peluda no solament s'ocupa de les cerimonies sagrades sinó que també es contracta ell i màquina musical per a les profanes i aixís després d'un batejo o un casament organitza balls i després d'un enterro espectacles lúgubres amb musica ad-hoc, que enterneix als gauchos i a les dançadores de tango.

Moltes i moltes els en hi han passat fent aquesta vida de capellà que passa i com que avui és tard i vol ploure, ho deixarem per a la setmana entrant.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS
DEL 26 DE MARÇ AL 1.º DE ABRIL DE 1915

Per terra

Al front occidental, poca activitat. El més important fet és la presa pels francesos de la montanya de Hartmannswillerskop, a l'Alsàcia. La derrota dels alemanys en aquest punt els costà moltes baixes.

Aquesta calma d'ara a Bèlgica i a França és, emperò, preludi de terribles batalles pròximes. Entrem a l'abril. I a l'abril cada... bala en val mil.

Al front rus, hi ha entaulada una batalla general als Carpats, la transcendència de la qual serà enorme. Si els russos aconseguen es-

botzar la línia de defensa austro-alemanya en aqueia cordillera, l'Hongria se veurà invadida, i això serà segurament el principi de la fi. Es de creure que en tal cas demanaria la pau el govern austro-hongarès.

Per mar

Dia per altre els submarins alemanys van tirant a fons un o dos vaixells mercants anglesos. Es el màxim del mal que poden fer. Val a dir que un dels barcos enfonsats portava uns 250 passatgers, dels quals se n'han ofegat una gran part. Gloria als heroes que tals victòries logren!

En canvi, sembla segur que en els darrers dies han sigut enfonsats dos o tres submarins alemanys, entre ells el U-29 amb tota sa tripulació.

Per l'aire

Diversos bombardejos aeris. El més important ha estat el dels quartels i de l'estació de Metz, realitzat per deu aviadors francesos.

gurar que no hi ha cap perill de que ens quedem sense, protestem contra lo que ells califiquen d'arbitrarietat governamental, i declaren que si se'ls priva l'exportació, se suspèndrà la sembra de cigrons en tota Espanya.

L'amenaça ha fet efecte.
I a hores d'ara, el Govern, deixant de banda tots els demés assumptes, no s'ocupa de res més que d'estudiar aquest novíssim problema:
«La cuestión de los garbanzos.»

Malorum signum!
En Suarez Inclán, ex-ministre, ha passat una setmana a Barcelona.

En Villanueva, ex-ministre i ex-president del Congrés, ha estat també uns quants dies aquí. Ha vingut en Santiago Alba.
En Romanones vindrà aviat.
En Dato pensa venir.

¿Què significa això?
Aquests personatges que'ns visiten, venen a pendre'ns el pols, a pendre'ns el número o a pendre'ns què?

Perque, sigui lo que sigui, lo segur és que venen a pendre'ns alguna cosa.
Que vinguin a donar-nos res, ni somiar-ho!

Perque en les darreres eleccions provincials un tinent d'alcalde de Madrid no va prestar-se a fer trampes a favor del candidat conservador, el ministre l'ha declarat cessant.

No més això faltava!...
Que'l sufragi universal es una farsa, ja feia temps que ho sabíem.

Lo que encara no havíem vist mai és que'l mateix Govern ho confessés amb tanta frescura.
Si se'n arriba a enterar, ¡com deurà riure, dintre de la tomba, en Romero Roblado!...

Bé, ¿en què quedem, al cap d'avall?
Anem a Tànger?

U n nou conflicte: el conflicte dels cigrons.
El Govern, per una part, temerós de que falin pel consum interior, ha prohibit l'exportació d'aquesta llegum.

Per l'altra, els comerciants, després d'asse-